

Olasz Valéria

A vers küldetése

Szárnyalj szárnyalj te vers
akár egy madár
bezárt kalitkából
lélek-magasba szállj
perzselj akár fényes csillag
hogya felragyog
vagy amikor hajnal virrad
s ég hallja dalod

küzdj a sötétséggel
varjú-éj-szemén
győzd le a gonosz
démon-szellemét

hallgatásba ne vond
fényes homlokod
szítja lángod szép tüzét
égi holdkorong

szókimondó legyél
virrasztó gondolat
kelj át tűzön-lángon
vigasztalj sorsokat

legyél ünnep te vers
dédelgess reményt
jövőbe üzenet
szépséges költemény.

Anyám örök

Az évek lassan megfakultak,
de tavasz kékje
idézi fel a múltat,
és orgonák súgják:
Anyám örök.

Az idő mostohán
elcsente tőlem,
azóta felnőtt lett belőlem,
s néha csüggedek nélküle,
akár egy gyerek,
hiú álmokat kergetek,
hogyan el se ment.

Végtelen űrt hagyott
maga után,
de érzem az anya-illatot
sok-sok év múltán,
s amikor arca felragyog,
ritka perceim boldogok.

A május közelebb hozza,
szinte érzem őt,
így működnek az ösztönök,
élénkebben él tudatomban,
szívem hevesen dobban,
mert Anyám örök.

Mondanám neki,
hogyan szeretem,
elmulasztott szavaim keresem
pótolni a hiányt,
hogyan mindent köszönök,
te hervadhatatlan virág,
Anyám, te örök.

Fehér-fekete rózsza

In memoriam Csoóri-Sándor

Fehér folyók földutadon
hajó egy sem jár rajta
szél veri fel hullámaid
fehér rózsát sodor a partra.

Láthatatlan látó fiú
éji holdnak szerelmese
zúzmara hull holt arcodra
zúdítja rád tél Istene.

Tűröd teled mozdulatlan
harangoznak fenn szavaid
nem hagynak el magányodban
örökléted csillagai.

Duruzsol

figyelek rá
valami zsongásféleség
ismerős ez a zizegő hang
ág már zendült így
megrengette lelkem
mindahányszor

duruzsol

szívemből indul
megtisztuló vér
erek csobogása
téli hegy mögül
felbukkanó nap
csupa déjà vu-érzés, -gondolat
csak bölcsebb már s halkabb

duruzsol

mily fiatal pedig
egyre idősebb
már bátor vagyok
menni hozzá közelebb
s éveim rongyát elé vetem
hisz feltámadt

szétterülő sugaraival
takarom be magam
hogyan ne legyek
teljesen mezítelen
ha netán feloldoz
téli bűneim alól
s megérint

ujjászületek

Erdősirató madárdal

Hová repüljek most, én édes napom?!
 Nem találok helyem ezen a tavaszon!
 Tavalyi fáim tar földön hevernek,
 bolyongok ég alatt, kietlen telken.
 Sírnak a fák, törzsükön gyantakönnyek,
 évtizedek tanúi derékba törtek.
 Ágaikon vad, mély fűrészharpások,
 miért engedtétek Józsefek, ácsok?!
 Hová repüljek most, én édes napom,
 ki hallja meg hontalan panaszmom?
 Megrepedt szívéen itt e földi tájnak,
 zümmögő gépek ütőeret vágtak.
 Régi zöld fészkeim nem lelem alant,
 temeti enyészet, borítja hant.
 Kihalt ösvényeit sötétség takarja,
 keserves dalomat favágó se hallja.
 Feltámadsz-e újra tavasz-szivárványom?
 Erdőt viszek hozzád égi madárszárnyon,
 új reményt, új hazát, jövő-kikeletre,
 nem engedem fáim váltani keresztre!

Barkarola

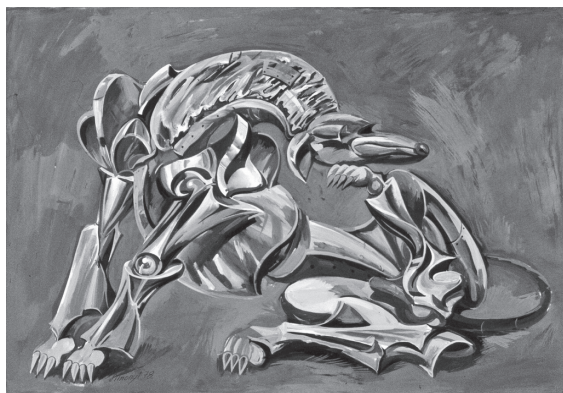
Szép szerelem köss be engem
 koszorúba koszorúba
 ősz hajamat fond szorosan
 tündér-rózsás alkony-gúzsba.

Sziromhajnal harmatával
 simítsd arcom mosdard arcom
 ablakomban este-reggel
 turbékol kék ég-galambom.

Csőrében tart csillagokat
 lámpásait fölém tartja
 éj-angyalok körém gyűlnek
 s elvezetnek fényes partra.

Baldachinos ágyat vetnek
 lassul a perc halkul a szív
 a selymes est szép csöndesen
 hulló fátylat reám borít.

Illatukkal elaltanak
 fehér tűzű liliomok
 csókjaikkal bódítanak
 én álmodok s ők boldogok.

Cerberus I. (1978, tempera, papír, 62x88 cm)

Antal Attila

Kavafiszi augusztusvég

Fáradt olaj a fény
a csüggedt fákon

lihegő csap
utolsó cseppjei
a szavak a szádon

vén nyár
hízeleg pénzzel
korai sárga levéllel
a születő ŐSZNEK

„jőjjön csak
a komisz utód
sírjon csak fel
üvöltsön rettentőket”
– mormolod
és aztán csak nézed
az égi bágyadt-kéket előzőnlő
barbár szürkeséget

Remetévé lett goliard monológja

Miért vádoló a múltam míg
szétnézek alkonyodóban?
csak tettem amit lehetett
gyűrűköztem és bajmólódtam

főként persze bajmólódtam
eget néztem s csalót vettem
barátságban magam mellé
és cédát a szerelemben

majd lefelé tekintgettem
kapkodtam alantás jókat
s észre se vettem hogy húz fenn
az anyali üdv-osztó had –

erdőm csönd-buborékából
legtovább a távot nézem
hol vérlucskos áldozatként
a Nap lehanyatlik éppen

hol egybeér a fenn s a lenn
mint rég Isten Bárányában...
s lassan eltűnik mögülem
nyomasztóvá nyurgult árnyam

Csáky Anna

Őszi paletta

Sajkod

Késő október, bársonyos, lágy, meleg,
zihál a nap, a nyarat hazudva még,
végig a parton őszülő tág terek,
s a víz fölötti széles azúr – az ég.

Hullámokon a fény fáradtan táncol,
borzong bőrömön a szél, meg-meglegyint,
sűrű a dombhát bokortól, fától,
suttogó nádasok hajlanak megint.

Az őszbe zuhanó, néma fák felett
köves hegyoldalt látok, ház tetejét,
fodrozó vízen nyári emlékeket
rajzol a szél: száz pasztellel tele kép.

Elnyújtott, könyörgő, esdő szép imák
fent a felhők, mielőtt eloszlanak,
látok gyönyörű őszben vérezni fát,
mit sugár-szerszámokkal sebez a nap.

Halkuló harangszó száll a vízen át,
a múltás bús dallamát kongatja szét,
fölfele nézek: mélyülő színe lágy,
szelíd, hús fényekkel mond búcsút az ég.

Október

Láncot fonnak a hegyek,
köddel mosakodnak az erdők,
illó, könnyű a lég, lebeg,
fény sugarazza a felhőt.

Oszlani indul a pára
zöldszagú lombok alatt,
lágy meleget hoz a tájra
mézmosolyával a nap.

Toronnyá csavarva

Semmi, ami voltam,
s ma minden – általad,
álom bennem a léted,
szobra időnek,
belém lopakodtál,
úzve az árnyakat,
melyek poklaimból
néha kinőnek.

Egyszer majd meghalok,
s talán jössz velem:
szállunk a fény tenyerén,
a rózsza szép lesz,
mikorra virrad,
szemén könny terem,
s toronnyá csavarja
hús porainkat

a napra forgó szél.

A csönd

Mély tenger a csönd,
hulláma verdes az éj falán,
magába szív, elönt,
s a sötét visszhangja hallatán
táncol a sűrű bokrokon,
átjárja lassan lelkemet,
már sejtjeim között oson,
az álom szárnyain remeg,
a vágycsók fövenyén hömpölyög,
égő szemembe szivárog,
és a hulló levelek között
átszövi az őszi világot.

Arlecchino II. (1995, olaj, vászon, 210×290 cm)

Káliz Sajtó József

Félbevágott lobogónk

Csodás, fényes októberi nap –
a lyukas zászlóval már-már
a remény is föl villant...
Aztán vége! Fekete
vásznon feszült
a fejünk fölé.
Aléltság jött,
és kínkeserves
harminchárom év. –
De a sötét szövet porba
hullt... Fiaink már nem is értik,
milyen ördögi, álnok volt a múlt.

Őszeleji dal

Fut ez az édes-bús élet...
Új tavaszt vajon még érek?

Napjaim levélként hullnak,
s nem tudom, mit hoz a holnap.

A szívem: száradó ág-bog,
mentséget sehol se látok.

De tüzem fölszítható még,
ha adna egy szikrát a nyárvég;

ha perzselő szerelem jönne,
füttyülnék vígan az őszre...

Érezném újra a lángot. –
Asszonyom, tereád várok.

Gondenyhító szellő

Oly nyugodt, meghitt
ez a naplemente...
A lengedező széllel

a gond is messze lebben.
Köröttem csend... Lassúdó
vérem borral hevítem,

hamvadó tüzem meg
élesztem gallyal,
széttördelt náddal...

Fülelek... A távolból
fölcsendül egy
rég hallott nászdal.–

Kégl Ildikó

megállít a jelen

megállít a jelen
foglyul ejt
bezár egy bizarr helyre
a fejembe
hallom ahogy kattant a zár
odabenn csúzlival lövi belém valaki a
kérdéseket
ijedten hívom Istent
nem szól csak simogat
érzem ahogy tenyerét a lövedék elé teszi:
nem engedi hogy végzetes sebet ejtsen
a kérdés

acélszürke félelem

acélszürke félelem
tikkelő szemek
ugróiskolázó gyomor vagyok
mióta a négy fal köze szorított a jelen
önnön gondolataimmal
egy légtérben lenni
valóságos casus belli
egy pszichológus terápiát javasolna
és bársonyhangon arról győzködne
a poszttraumás stressz kezelhető
sajnálom a négy falat
hogy épp én vagyok közöttük
miattam gyötrődnek
milyen békés volna az otthonom
nélkülem

az önkéntes karantén tizenhetedik napján

az önkéntes karantén tizenhetedik napján
Villont olvastam az áprilisi kertben és vártam
hogy úgy legyen minden ahogy régen volt
a kertben buja aranyeső ágak kacérkodtak egy feketerigóval
a virág és a madár önfeledt játéka becsapott
azok ketten gúnyt üztek belőlem:
három és fél percig azt hittem
régén van újra

porszagban

tudod anyám
nagyon rendetlen lettél
mióta meghaltál
a kacagó petúniák mind szomjan haltak
a balkonládákban
már nem
a te erkélyed a legszebb a
miklósgyulaúton
hiába teremtettél pillangó- és
 boldogságcsalogató édenkertet
 azon a kétésfélnégyzetméteren
porszaga lett a napernyőnek
a kék locsolókannának
a terveidnek
és az itt maradt életnek
hogyan elmentél azt nem bocsátják meg
sem a petúniák
sem a pillangók
sem az a negyvenhároméves leánygyermek

meghalt anyák bundája

július harmadikán tél volt
ahogy levettem a vállfán
lógó bundádat anyám
és magamhoz szorítottam
láttam a kivörösödött kezed
amivel húztad a kék vas szánkót
a dimitrováltalánosiskola
és a kikeletközötszám között
nyolcvanhárom decemberében
rajta a hétéves forma lányoddal
aki mezzoszoprán hangján kiáltotta
a kórházdombi lakótelep
ammóniaszagú világába hogy
„fussál olyan gyorsan
mintha szánhúzó kutya lennél”
te futottál
aztán otthon szilvás-gombócot ettünk
és fordítva fűztük be a lemezárugyári
diavetítőbe
a kockásfülű nyulat
a hosszútávú emlékezet olyan
mint a meghalt anyák
bundájából kiáradó képek:
tényleg nincs kapacitási korlátja

Kis Pál István

Senex et tilia

A tavasz, bár eljött, alig hajt belőlem
éledő sarjat, zöld levelű lombot,
szunnyadok hát rügyeimben,
félreálltan, félredőlten,
virágot se bontok.

Ha ér is szellő, csak a neszét hallom,
jó ideje már, hogy eső sem esett,
lábamnál az avar halom
elmélázva lapozgatja,
a levelek túl felére
erezett jeleket.

S az idő, ki hajdan a magasba emelt,
ellátni túl, minden kis sövényen,
most, lám, térdepelni rendel,
a messzeségtől békével
magamhoz megtérnem.

De tudom, mert jött hír a szelektől,
magvaim, ha még oly távol is tőlem,
nagylobbú. derék hársakká lettek,
a mindönket ringató tengernyi időben.

S van már a sarjadó csemeték között
a magomból növekvők magvából kelt élet,
ahogy voltak előttem, lesznek utánam is,
a létezést folytató boldog nemzedékek.

Nem számít zárva-e a körém vont kerítés,
a többi hárs illatát nem veszi el tőlem,
nekem ugyanis egyhelyben kell állnom,
merthogy ez a sorsom, ez a küldetésem.

Igaz, a tavasz már alig hajt belőlem
zöldülő sarjat, virággal telt lombot,
azért még állok, állok félredőlten,
csodálva a szivárványégboltot.

S bámulom a létezés csodáit,
ahogy mindig újra nyílnak,
ahogy a kis páracseppek,
mivel szépen erezettek,
a leveleim fonákjára,
új jeleket írnak.

Madárlétezés

Félelem nélkül néznek rám,
noha emberdalt dúdolok nekik,
félrehajtott fejük a figyelem,
csak a szárnyuk rebben,
szelíd sugallat a derű,
ahogy csendezkednek.

...

Szellőhordta pihéiket
magamba rendezem,
fülem a kínált odú,
oda fészkelődve
puhán elcsitulnak,
belecsendesülnek
... a vadászösztönre gondolok,
ha volt is bennem, kimúlt,
nem fűt a harci tűz sem,
szemembe gyilok nem ül,
csak a tőle való félelem
... nektárral s magvakkal élek,
nem mozdít iramló préda,
ez a bokor enyémnek elég,
más fészket nem dúlok
a magamét fedezve

... a borzas fiókák kirepültek,
egy jó kőhajtásra laknak,
az már nekem messze,
néha azért még erre szállnak,
hogy a párommal lássam őket
... még szeretnék repülni,
hogy a múlhatatlan vágy,
mint felhajtó remény,
vigyen a szélső fáig,
s ha lehet persze tovább,
vagy legalább vissza
... jó volna tudni mivé is legyek,
daloljak-e vagy csendesüljek,
bokrom száradva zörög,
a fák is csupaszodnak,
kőröm egyre szűkebb,
véle az idő is fogytán,
vagy talán már nincs is

...

Félelem nélkül néznek rám
a madarak, kik köröttem ülnek.
Félrehajtott fejük a figyelem,
egy szemernyit se rebben,
s lám, szelíd sugallat a derű,
ahogy a kéklő végtelenbe
belecsendezkednek.

M. Fehérvári Judit

Pessoa-triptichon

Válasz Kelebi Kiss István azonos című versére

hangomból temetői harangot öntenek az évek
gondolataim szilánkjai távoli távcsövembe érnek
obszervatóriumok kozmikus jelei mind itt futnak össze

olyan így mintha mindentudó lennék
de a mindentudás mindig ugyanaz
mindig képzeletben látom a hó vakító fényét körülöttem

az infravörös és szubmilliméteres tartományban
gondolatban átkiabálok egykori önmagamnak
nézzétek ott megy Pessoa

milliárd vasútállomáson egyszerre vagyok otthon
de itt a sírkő közepén nem az én nevem áll
fölösleges volna lyukat fúrnom
az urnád pora tápláléka leendő lepkéké nem lehet
az evolúció folyamán másképpen születnek az emberek

külön-külön-hitek régebbi korok letűnt utcáin
más elvárások szerint keresve ars poeticákat
folytonos indulásban-érkezésben
egy-egy adott percben mindenütt és sehol
elfelejtett festőállvány a szobában
az egyik szomszéd harmadik hete kómában
pletykás vénasszonyok a ház előtti padon
meghalt díszfa az ablakod előtt
egy felesleges szerelem mert új párja van
így eresztett gyökeret a valóság
óvtalak mindettől de te elültetted haláloddal
azt a valóságot amely hasonló a többi valósághoz
mely már nem a tiéd és minden egyes napon
ébredéstől elalvásig ezzel a hiánnyal élek én
olyan érzésem van a mulandóság egyedül csak az enyém

Selény Balázs

Eurydice

Valaki állt az esőben mögöttem,
valaki, aki régen elment
és én újra éreztem a múlt felszakadt sebében
a vér lüktetését.

Amikor hangodat hallottam, alatta
ő, a szeretett árnyék, suttogott,
amikor mosolyogtál felmerült előttem
az a soha el nem felejtett, édes mosoly,
amelyről tudtam, hogy soha nem látom újra,

de később a hang elhalkult, a mosoly
ellebegett, a kéz
intett megbocsátást

s én elhittem, hogy
csak téged láttalak, egyedül -

de amikor megérintettelek
csak magányos tüzed hevét éreztem, vonagló,
sima tested
elárvult epedését,

karjaid csillámlón áttetsző
mellkasomon túl tapogatódtak,
nem engem kerestek

és én nem mertem arra gondolni, hogy én is
csak átmeneteltem rajtad, mint Orpheus
ahogy az alvilágba szállt, hogy ott megtalálja
s onnan felhozza ...

Visszanéztem,

akkor már ez
nem jelentett
semmit.

Gúzsbakötött

Jácintokon kívül
semmi sem ragadott el engem
soha.

Születésem óta a világ csupán
egy kerek kép volt
szeme hosszú alagutjának
végén.

Ott volt ő, az első fénnel,
oly gyorsan elment, milyen kár!
Ismertem őt sokáig később, de az első öröm
nem tért soha vissza

És jöttek a többiek, egyik a másik után,
de egy ízben nem több soha egynél.

Hogy kedveljenek gyengédnek nőttem fel.
Hogy őket magamhoz vonzzam inaimat
erősebbé növesztettem itt-ott.
Azt hittem ezt akarták.

Amikor engem megérintettek,
megengedtem, hogy saját színeikkel fessenek be,
szivárvány lettem: az én viharom, az ő Napjuk,
vizünk közös.

Megtanultam figyelni.
Ők megmutatták, hol rejtőzködött az elbúvölt köldök
és hogy
mire volt a bűvös köldök megteremtve.

Mondták, ha oda teszem az ujjam
varázslatos csoda támad ott mindkettőnknek
s én megtanultam, mi volt elvarázsolt
s mi nem.

Barátaim nem voltak, csak jácintjaimat néztem,
kívülük mást soha sem kívántam.

Velük Kert lett a világból,
ahol minden fa ágán
új gyümölcs várta érkezesünk,
leszakítottam, elvittem neki
és kóstoltuk ketten. Mondta, hogy
szerette. Ha nem, mentem
mást keresni; ha
nem szerette egyiket sem, én mentem el.

A napokról, amikor
nem volt velem megosztanivalóm,
nem emlékszem semmire –

s amikor eljön az idő
és bőröm gyűrött függőnye alól
ismét nem lesz örömadnivalóm,
szempilláimmal őt megcirógatom
és emlékezem : nélküle
nem voltam én
semmi

és végre felszabadulva elindulok békésen
az Ürességhez szólni aki
nem más mint Ragyogó
Figyelem.

Simek Valéria

Kereslek

Valahol a távoli csöndben kereslek. A hunyorgó napsütésben, az ágroppanásban, hóesésben, követem lábnyomod a másnapra elolvadt nappalokban. Dédelgetett rózsáidban a kertben, a fákban. Mindenhol kereslek, amihez kezed ért, megteremtve a megteremthetőt. Az otthont, életet, a felépített terveket. Aztán egy gyors mozdulattal. – ahogy az életedben is tetted. – nem vacakolva a dolgokkal, – elmentél. Hiányod őrzöng körülöttem. Nem vagyok többé egész nélküled. Amikor magadhoz öleltél, nálad felejtettem a lelkemet.

Anyámnál

Hajadon elakadt pókhálók szövődnek. Szavaidból csendes záport szítál a magány. Felegyenesedsz a kapa nyelén. Lazított földdarab cserepeknek tört élet karcolod. Szívedben delelő nyarak zümmögése repít a végtelen szalma illatú zizegésbe.
44

Külön idő

Álmomban hivatlan vendégként érkezted. Itt maradt velem párnád, paplanod. Hol van az az égbolt, melybe benne volt múltunk, jelenünk? A jövő ígérését nem kaptuk meg. Parázs égett a talpad alatt, nem tudtál egyhelyben megmaradni, hajtott, égett benned a jelenlét. Magamban beszélek, leheletem kicsapódik az ablakra. Kérem, hogy segítsen valaki visszafelé élni... Szemüveglencsémre szárad a könnycsepp. Az együtt töltött idő végén jön a külön idő. Csak a volt lesz már, a lassú visszavonulás. Lehalkítom a nappalt, lekapcsolom az éjszakát, és elfújom sorban a csillagokat.

Oltalom

Békéd vonja oltalmába elcsigázott tested, szellemed. Kimért idő lassú roskadása rak feletted hó-hegyet. Settenkedő hazugság az álom, ez a roskadásig rakott csend, melyben arcod már nem találok, sírod őrzi idelent.

Egyetlen út sem

A távolság, amit magamban
őrzök, akár egy átvilágított
éjszaka.

Egyedül hallgatom a
csend szavahihető
mondatait, születésről,
életről, halálról.

Itt élek a tél lidérces
szelei között a délelőtti
havazás némaságában.
Elleng a csend. Az ölelés
forró éjjele nem takargat
suttogást, hallgató virágzást.
Elsuhogtak a fényküllők
arany pásztái...

Álmaimban távoli mezőkről
ügetnek felém lobogó sörénnyel
a gyermekkor meghajszolt lovai.
Mennyei ménes nyerít,
sörényes virradat...

Hiába tudom, hogy van
egy ház, hiába tudom,
melyhez egyetlen út
sem vezet már.